

6) Til miljøministeren af:

Maisted (FP):

»Vil ministeren sørge for, at miljømyndighederne får et ansvar for deres handlinger, der svarer til det ansvar, virksomheder og private er pålagt i henhold til de krav, de ansvarsfrie miljømyndigheder stiller?«

Skriftlig begrundelse

Superfos' placering af fenolholdigt affald på en losseplads i Hvalsø kommune er et klassisk eksempel på myndighedernes ansvarsforflygtigelse. Havde det været en mindre virksomhed med affaldsproblemer, havde myndighederne formentlig blot lukket virksomheden.

Det karakteriske ved miljømyndighederne er, at de stiller krav uden at kunne anvise løsningsmuligheder, der er teknisk eller økonomisk forsvarlige.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Der er jo ingen tvivl om, at kommuner og amtskommuner, der driver forurenende virksomheder, kan straffes for overtrædelse af miljøbeskyttelsesloven helt på samme måde som private virksomheder, og der er desværre eksempler på, at det har været nødvendigt at gennemføre straffesager mod kommuner. Det tror jeg også hr. Maisted ved, og derfor går jeg ud fra, at der ikke sigtes til problemer på dette område.

Et andet problem er, om tilsidesættelse af kommunernes pligter som myndighed bør kunne medføre strafansvar. Det spørgsmål har været overvejet i indenrigsministeriets udvalg om ansvarsplacering i kommunestyret, og indenrigsministeren har netop fremsat lovforslag på grundlag af udvalgets betænkning. Ifølge dette forslag vil der blive mulighed for at straffe kommunalbestyrelsesmedlemmer, der gør sig skyldig i grove tilsidesættelser af de pligter, som følger af medlemskabet af en kommunalbestyrelse.

Den foreslåede bestemmelse vil omfatte pligtforsømmelse, både hvor der er tale om, at kommunalbestyrelsen selv driver virksomhed, og hvor der er tale om sædvanlig myndighedsudøvelse. Jeg tror, at vi med denne stramning af reglerne og med den stramning, der sker af straffebestemmelserne i miljø- og

planlovgivningen, i højere grad kan sikre os mod, at miljøet bliver sorteper.

Maisted (FP):

Jeg siger tak for miljøministerens svar. Men det indtryk, offentligheden har, er, at hver gang offentlige myndigheder er involveret, er placeringen af ansvaret i miljøsager temmelig udflydende, sådan at man hele tiden er i stand til at skubbe bolden fra den ene myndighed til den anden, uden at nogen reelt påtager sig et ansvar. Det er ikke alene Superfos' placering af fenolholdigt affald, der har givet det indtryk. Det er f.eks. også Cheminovasagen, hvor miljøstyrelsen og tilsynsmyndighederne i amtet ikke kunne blive enige om, hvem der var ansvarlig.

Det, jeg godt ville have ministeren til at arbejde for, var, om man ikke kunne få et ansvar hos miljømyndighederne på en sådan måde, at de også var i stand til at anvise løsninger fremfor konstant kun at fremføre krav. Vi har i miljøbeskyttelsesloven en paragraf, der siger, at det skal være økonomisk forsvarlige krav, man stiller, og jeg mener, at mange problemer kunne løses, hvis man kombinerede ansvaret med en løsning på problemerne, og at dette blev placeret hos miljømyndighederne, så de var ansvarlige på lige fod med virksomhederne.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg deler hr. Maisteds opfattelse af den dobbelthed, der må være i disse forhold.

Jeg kan da også godt sige, at siden 1976 har Kommunekemi i Nyborg været i stand til at modtage så godt som alt kemikaliefald, der fremkommer her i landet, men vi skal jo ikke skjule, at der stadig væk er en del, der ikke når over til Kommunekemi, vel i alt omkring 30 pct. på nuværende tidspunkt.

Det er naturligvis forbundet med omkostninger for en virksomhed at få kemikaliefald behandlet på Kommunekemi, men det er min vurdering, at de omkostninger, der er forbundet hermed, er små i forhold til dem, der er forbundet med oprydningsarbejdet, hvis en virksomhed har valgt ikke at følge reglerne, men f.eks. ulovligt har deponeret på en losseplads, og det ser vi jo i al sin aktualitet netop i disse dage.